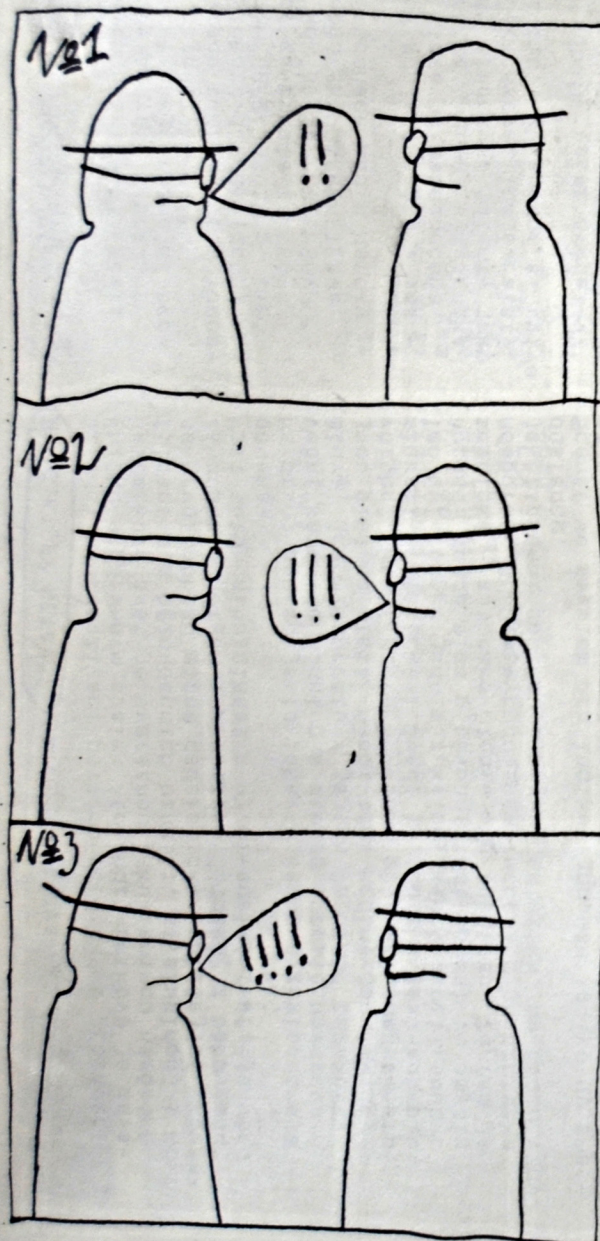

Č 88. VÍCE PÍSEK PŘED NĚM

CAUSA NEDŮTKLIVOST

motto : Optimista tvrdí, že tento svět je nejlepším ze všech možných světů. Pesimista se bojí, že to je pravda.

Věčný candidovský spor iluze a skepse, obsažený v předchozích slovech. má jednu vzácnou přednost : lze jej vztáhnout na všechno, co nás obklopuje . A navíc - plyne z něj (pro každého) poměrně jedno - značný závěr - je třeba tento (ať lepší či nejlepší či jaký) život přežít; neboť obávám se, že málokdo z nás bude kdy mít šanci k repríze.

K čemu ten didaktický úvod? Chci psát o jedné věci, která má po celé zemi tutéž tvář a totéž jméno: nedůtklivost. Když se rozhlédneme kolem sebe, zjistíme až k uzoufání nespočetné množství překážek, kladených nám (námi samými i jinými) do cesty k onomu přežití. Každé z těch překážek má navíc povahu choroby: je často infekční, téměř vždy bující do metastáz. A je-li tedy už těchto klacků pod nohama se nacházejících tolik (bez nutnosti výčtu, neboť ten je každému myslícímu dobře znám), je nejspíš potřeba postarat se, abychom k nim nepřikládali polínka dodatečná, osobní a zbytečná. Potud obecnina.

Nacházíme se zde, všichni, čtenáři, autoři, herci, diváci, na jedné platformě. V Písku, který nese jméno Šrámkovo, ale měl by spíše nést jméno po Stříbrném větru, neboť my všichni jsme (pokud své činění míníme vážně) svým způsobem strůjci, hybateli a zároveň oběťmi onoho stříbrného větru, víze čehosi vzdáleného a dosažitelného jen za obširných obětí (jak dobře známe tuto situaci - dnes a tady). A jsme-li tedy nesení týmž větrem, který zde ob rok společně rozpoutáváme, buďme si toho vědomi. Český člověk je už takový, že zmaří, co může, Atmosféra mnohých přehlídek tohoto druhu (Písek, FEMAD atp.) je známa všem účastným (osobně či skrze referáty v tisku) jakožto ovzduší plné leckdy těžko ovládaných vášní, sektářských rivalit, osobních záští. Po- ložme si otázku tak: Je to nezbytné? Tato úvaha vznikla v první písecké noci před úvodními disky - semi v plénu. Dosavadní představení přinesla neje- den podnět k bouři, nejednu výzvu k básnění tea - trálnímu (co do formy i obsahu). Nikdo přesně neví, co bude dál, ale neš. Zkusme pro tuto chvíli

zůstat lidmi v základní lidské schopnosti, tj. to- leranci. Tím nebudiž vyzván kult vzájemné vlajko- slávy, spíš naopak. Důstojnost člověka je i v tom, že dovede přijmout slova kritická a z nich cosi vyvodit pro svoje sebepovznesení (v tvůrčím i obec- ně lidském smyslu slova). Nemějme za svou ctižádost stavění afér na sádrových základech. To nikdy nikam nevede. (Sám jsem byl ne vždy chtěným aktérem něko- lika takových, mohu to podepsat). Nebuďme nedůtkli- ví. Protože nám všem takřka jic kráčí o jednu věc (spon tak předpokládám): totiž o jisté zřetelné osvobození ducha z opratí matérie čili hmoty bez ducha. Tento festival je živoucím příkladem toho, že

i v ovzduší, kde hmota určuje a duch jen tančí podle výše či níže laděných píšťal, lze ducha ne-li zcela vymanit, pak jistě shromáždit a sjednotit. Pak už přestává být svobodou a začíná být povinností brát tuto (stále ještě ojedinělou) možnost jako závazek, že nebudu tím, kdo roztříští společné vědomí společ- né reality zaujatou exhibicí svého (či skupinového) ego na úkor jedinečnosti genia loci, čili Písku, ře- čeného Šrámkova, dnes a tady. Neboť tady a dnes jsme na jedné lodi, jakkoli jeden drží kormidlo a druhý "jen" vytahuje na stožáry plachty. Oba to činí vlastníma rukama a z vlastního přesvědčení. Mějme k nim alespoň stejnou úctu.

P.S.
tato úvaha nepředpokládá, že by mohlo dojít k opač- nému absurdu, že totiž naše školácké ustrašení leďví zapracuje jako autocenzurní likvidátor svo - bodných diskusí (jak je tomu tak často a téměř všu- de). A přeje si (a nám všem), aby se v této premise nemýlila.

Petr Žantovský

JAK SE VÁM JELO - PRAHA

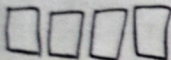
PŘEDSTAVUJEME

Studio Domu kultury Doprávních podniků hl. města Prahy není třeba zvlášť představovat. V pražské amatérské konkurenci patří mezi nejvýraznější soubory, které se v 80. letech objevily. "Groteska" /1985/ - dramatizace románu Kurta Vonneguta - byla první inscenací tohoto divadla, tehdy ještě fungujícího pod názvem "DOPRAPO". V r. 1985 uvedli ještě "Obrazy a etudy ze života rokokové společnosti" - "TAURIDUS". Rok po té "POLEPŠOVNU", představení sestavené z verzí CH. MORGENSTERNA. V roce 1987 byla premiéra inscenace podle novely MIRCEA ELIADA "HAD".

Obitost "Jak se vám jelo" spočívá nejen v imaginativní výtvarné poetice, která je zabezpečena především vůdčí osobností Petra Lebla - výtvarníka svého druhu, ale i výraznými hereckými talenty jako je Jitka Říhová, Štěpánka Červenková, Tomáš Palatý, Petr Novotný a další. Dá se říci, že soubor si vytvořil vlastní herecký styl.

Inscenace, kterou se nám v sobotu večer představí má název "MATA HARI - RANA OSUDU". Její podtitul napovídá, že se jedná o "příchody a odchody talentů a nadějí počátku dvacátého století". Fakticky je inscenace velkým plátnem, jehož osu sice tvoří postava legendární tanečnice MATA HARI, ale zároveň se zde exponují i další velké osobnosti této éry. Např. dosud žijící modní návrhář a grafik ROMAIN de TIRTOFF, baletní tanečník a choreograf Václav Nižinský, fenomenální herečka Sarah Bernhardová nebo první filmový vypravěč Georges Méliès. Osudy těchto tvůrčích osobností se staly inspirací k dvaze nad osudem "talentu", jehož příslib lze neopatrností, špatným zacházením rozmělnit i zničit, ačkoli je to plamen, který není možno uhasit".

(jn)

RECENZE

MYJU-LI TĚ

Inscenace Myju-li tě souboru Aureko z Ostravy vznikla na motivy próz Alexandry Berkové z knížky s červeným obalem.

Ve způsobu "dramatizace", nebo spíše ve způsobu využití těchto "motivů", spočívá základní kámen úrazu. Soubor se nepodařilo zbavit text literárnosti a převést ho do divadelní podoby. Proto jsme viděli inscenaci, která spíše než divadlem byla vyprávěním. To sice mohlo být i autorský záměr, ale přesto chyběla dynamika, dramatické napětí, vypjaté momenty, v nichž by inscenace kulminovala výpověď, která byla v předvedené formě bezbarvá a nezajímavá. Místo toho se představení odvíjelo nevzrušeně, v poklidném rytmu, chvílemi se až neudávně vlekle.

Soubor nedokázal do odilustrovaného "daje" vložit vlastní názor, postoj k tomu, o čem chtěl vypovídat. Z inscenace to "o čem" není ani zcela jasné, téma je naznačeno jen povrchně a chaoticky.

Ani režijně a herecky mi inscenace nepřipadala zajímavá, postrádala jsem výraznější nápad, na kterém by se dalo stavět, celkové vyznění bylo rozpačité a nepřesvědčivé.

Michaela Sedláčková

BESÍDKA PRO MILOSRDNÉ

Chudák Saša Berková! Divadelní soubor AUREKO vypracoval skvělou knížku s červeným obalem beze všeho studu. Předvedl netušené, neviděné, neslyšené. Režisér ??/ L. Vrchovský představením MYJU-LI TĚ zažertoval sám se sebou. Skupina osmi, jmenovitě: M. Juchelková, J. Rutová, S. Litlerová, A. Sopoušková, S. Rainisch, J. Szumillo, B. Studzinskí a L. Vrchovský osobně, rozsekala napadrt co se dalo. Na scéně, vymezené ze dvou stran diváckými řadami, se šesti trase zachvácenými reflektory, vyjevili více než besídka pro zvláštní školy. Výtvarnice ??/ I. Oráberová a M. Ikáčová vypravily herce ??/ vytahanými tepláky a kamašemi v černé a bílé, závodními čísly, zaskvěl se tu "blbák" a jiné roztodivné nepochopitelné rekvizity. Představení vybuchovalo v bláhových přeletích ode zdi ke zdi, ve sborových tanečních a budovatelských mnohovýznamných vícehlasech. Sladce romantický Malásek z reproduktorů, bubínky, kytara a kastaněti. Z motivů próz A. Berkové zůstalo jen baletské balábile.

Hrůzou trnu, čím dalším ještě "Národní přehlídka autorského netradičního divadla a kolektivů malých divadelních forem Šrámkův Písek" milosrdné publikum zálučně inzultuje.

Josef Brož

JEPIC, KTERÝ NETANČÍ (Aureko Ostrava)

Vzít si k dramatizaci potažmo scénickému provádění knížku s červeným obalem Alexandry Berkové je odvažba. Berkové svět je sveráznou zakukleninou nárůstků filosofie a běžnodenních banalit, smysluplnou, i když na první pohled mírně dadaisticky vyhlížející skrumáží odposlechutých i prožitých "utržků" z běhu času.

Vzít tuto knihu hledat k ní divadelní tvář, je věru odvaha. Na první pohled je to lákavé. Berkové základní stavební kámen je monolog a dialog, prostě hovorová mluva, jenomže promluvy jejich "hrdinů" (uvozovky jsou plně na místě, neboť těmi hrdiny jsme my, my všichni, kteří si to dokážeme přiznat), nejsou promluvy dramatickými. Svádí to tudíž k text-appealu. Ten byl rovněž jedním z klíčů, který zvolil soubor Aureko: Nejde sice o původní text-appeal ve smyslu scénické - autorské čtení, ale inspirace žánrem je nesporná. Druhým východiskem inscenace je groteska jakožto úhel pohledu a hlavní estetika. Ne ovšem vždy důsledně.

Scénář se smyslem pro logiku (jenomže logiku do značné míry mechanicky přejatou z předlohy) "objevil" základní fabulační nit, story člověka od lůna až po rakev. Tuto pak demonstroval v podstatě činoherními prostředky - zde vidím první slabinu věci: herecký člen Aureka není na takové úrovni, aby zvládl nestylizovaný, více či méně psychologický herecký projev. Lépe se vedlo v intermezzech, pojatých skupinovými skoro voice-bandově. (Stranou nelze nechat ani seveřomoravštinu ortoepickou, která se příliš nesnášela s pražštinou gramatickou).

Základní scénografický nápad - rozvržení hrací plochy na dvě části téhož tunelu, obsazené (chvillemi) smysluplnými dějovými partiiem - je nespornou logikou. Ani zde však nebyla realizace důsledná a navíc mála diváka značným chaosem ve využití světelného prvku. Podobný otazník se vznášel nad zvukem (viz maláskovskou verzí Rotova snu lásky v úvodu - Malásek je v přímé kontraverzi k Berkové). Přehrále rekvizit (oblečky, hračky, ...) je čítankovým dokladem toho, jak nestřídmost pohltí význam a záměr. Všechna vyjmenovaná (a mnohá další) pasiva způsobila poměrně vzácný nesoulad předlohy s interpretací. Je-li smyslem a etickým imperativem knížky "objevovat v člověku dobro" (jak mimochodem ve znevážené, ale důrazné poloze v textu zní), pak z výsledku to není dvakrát zřejmé. A je-li člověk "jepicem", který netančí, zemře, aniž by cokoliv pochopil, pak toto představení je takovým jepicem téměř jistě.

Petr Zantovský

RECENZE

PŘED MYJU-LI TĚ:

... tak já ti teda dám ten scénář, jo? ... no tak, jo ... užs to četla? ... jo... a co? ... néééé... já nevím... to bude dlouhý, těžký, hlavně ten začátek ... oni ty první povídky přepsali skoro celý... ale jsou to hodný lidi... já se s nima včera to ... to tam nepiš ... panáka ...

BĚHEM MYJU-LI TĚ:

... dívá se do země, mne si ruce, podepírá si hlavu... nějaký muž klímá, jeden se usmí... jiný se šklebí... po 13 minutách saša: tóně... máme za sebou... já doufala, že ... to bude... to nebude tak ... po 50 minutách: vydrž!... já jí říkám: to tam s tím, že když je jeden nasraný tak jsou pak na něj všichni nasraní, to až mělo včera aureko... saša: tak to asi bude pravda...

PO MYJU-LI TĚ:

... jo tak tohle ty, sašo jedna, pišeš, to jsem nevěděl, že zrovna tohle... ale ne, to si tu knihu přečti, podle toho... ale dyť já sem tu knihu čet, psal sem na ni recenzi, copak se nepamatuješ, to byl jako fór, já vím, je to blbě fór, ale... já už žádným forum nerozumím, nezlob se na mě, musím si to všechno nějak přebrat... čau sašo... ahoj...

(jch)

RECENZE

DVOJÍ METR

Včera jsem se k představení divadla Aha! "Taková hra" vyjádřila rozmrzele nad výpěstlostí a schematismem. Dnes jsem se při produkci souboru Nadost ze Střekonic téměř nad tímto rozplývala. Ale není to tím, že bych přes krátkou noc změnila svůj názor na schema. Základní rozdíl je v tom, čemu se říká sdělení. Věrná láska, jak už titul napovídá, je o síle lásky, o její schopnosti změnit člověka k lepšímu. Zní to naivně a ještě k tomu schematicky. Jenže inscenace předkládá toto tvrzení jako fakt, o němž autori nehodlají diskutovat. Naprosto upřímná víra, že "... láska je všude, láska je světová" a že jedině ona nás může ještě zachránit, je v podání sedmáctiletých členů souboru přirozená a proto přesvědčivá. A pro mě i sugestivní svou upřímností a patosem.

K vypíchnutí tohoto základního poselství přispívá i jednoduchost jevištních prostředků, které nekomplikovaly téma znakovou rafinovaností. Pravda - někdy by mě troje starle, dve plachty a mystika vyvolávají hořícími svíčkami nejspíše výrazně populární, neboť signalizují klíže/bohužel/, ale u "Radosti" chápu, že je to začátek hledání vlastního tvaru a formy.

O tom, že se jedná opravdu o vlastní hledání mě přesvědčuje i fakt, že soubor kolektivně přepracoval původně narežirovanou verzi Věrné lásky, neboť nesplňovala jejich představy.

Zkrátka - asi mě v současné době víc zajímá být neumělcem, v mnohem ohledu naivní, ale upřímně vyjádřená víra a naděje, než strážlivě vykonstruovaná deprese.

Jana Návrtová

ROZHOVOR

DOPŘEDSTAVENÍ LEKTORA - ČILÍ ÚRYVKY Z OBSAŽNÉ VÝPovědi PETRA SCHERHAUFERA

Narozen 1942, stále působí v Divadle na provázku.

Dosevadní činnost: Napočítal jsem, včetně těch projektů, které se neuskutečnily - protože podle mě se má počítat i ty - 162 režijních účastí a výkomů většinou u nás v divadle a v amatérském i profesionálním divadle po celé republice.

Zahraniční: Naposledy v Polsku "Labyrint", spolurežie projektu v Kodani, před tím Hamburk - "Neencyklopedický pokus o heslo 'Maska'", a před tím "Jaro národů" s Polákama a ještě nějaký.

Co považujete za dosevadní vrchol své činnosti? Cením si ty projekty, který přesáhly rozměry inscenace. To znamená třeba kodanský projekt "Labyrintu světa" a dalšíma pěti souborama, nebo třeba projekt studiových divadel "Cesty". Nebo třeba vrocławský projekt "Naděje", tak tyhle ty bych si nejvíce cenil. **Nejkrásnější divadelní zážitek:**

Nevím, jestli je to divadelní, i když vlastně taky jo. Na vídeňské televizi jsem viděl v pátečních "Kunststücke" zprávu o Kasselské "Dokumentě" a tam jedni z nejúspěšnějších byli dva Švýcaři Weissli a Müller, který jsem viděl tedka v ulasgowě. Tricetiminutový film natočený v jednom záběru. Takový výtvorný objekt, který žijou, narážejí jeden na druhý. Třeba se roztočí pneumatika tím, že přepálí svíčka šňůrku, která to kolo drží, to kolo se rozjede, hrkne třeba do plechovky, v té plechovce je nějaká žiravina, ta žiravina rozežere sloupek a polystyrén, na tom je kulička, ta se roztočí na špagátku, naráží do balónu, ten balón praskne, vyleje se z něj do kbelu nějaká směs, ta začne hořet, hořlavina ohřeje žanjník, ten se rozjede na kolejničích, vrazí do bot, boty normálně jdou po cestě, na konci toho stolu, kde ty boty jdou, vrazí třeba do plechovky, ta se vylije do další, ta je přimontovaná ke kolu a to kolo udělá krok po žebříku do vrchu,

tam neseje vodu do další pneumatiky a tak dále, to hrkne třeba do válečku, který se rozběhne po šikmé desce, asi ve dvou třetinách je to netřený lepen... a takovýchle věcí. To pro mě skutečně byl velký zážitek. Já jsem to chápal jako divadelní, i když je to na pomezí výtvarného umění, filmu a divadla a všeho možného. Je to zároveň humorné i napínavé - a bylo to všechno nepředvídatelné, takže tomu rozumím jako výpovědi o našem světě. O příčině a následku. Malá příčina může udělat velké následky, byly tam požáry a hroutily se skříně ... A stejně tak nějaká úplná vedlejší blbost dovede takovýchle velký hnutí zhasnout.

Viděl jsem taky Brookovu Mahabharátu - pěkné představení, viděl jsem i nějaké z nejnovějších sovětských představení, ale tohleto považuju za nejzajímavější ...

Nejroznější divadelní zážitek:

Pro mě nejroznější zážitek je, když se lidem ubližuje. To se stalo na generálce na Shakespearománii - jo a ještě o jednom zážitku, kdy jsem byl šťastnej. Když jsme byli v přípravě na Shakespearománii, zahráli jsme si od 5. října do 8. prosince každý

den jednu Shakespearovu hru, herci chodili sice s textem na prázdném pódiu, ale každý den jednu hru. Takže jsme snad jediný soubor, který si zahrál celého Shakespeara. A to jsem se skutečně cítil divadelně šťastnej. Asi to už nezažiju: během měsíce a půl 37 her. - A zároveň se to vále s tím nejroznějším, protože v generálce se stalo - když kluci tam šermují dost na ostro, mám tam takových deset velkých souborů - že jednomu rozsekl nohu, měl tam potom čtyři štychy. Tak to jsem se potom cítil strašně blbě. To považuju za nejroznější divadelní zážitek, protože žádný divadlo nestojí za utrpení někoho.

O čem by se mělo diskutovat:

At se mluví o čemkoliv. Já bych to nechtěl uzavírat, at se mluví o tom, nebo o onom, nemám proč to uzavírat.

O semináristech:

Nemám proč to taky oktrojovat. Oni si vydírají mě, ne já je.

(zpracoval zat/)

Čtvrtek 2.6.1988 - 11.15 hod., obřadní síň Městského národního výboru v Písku: Karel Pelikán, člen předsednictva OV KSČ a předseda ONV Písek dostává od rakouských hostů knihu o městě Gratzu

Foto: Oldřich Malina

DISKUSE -
J. VEORAL

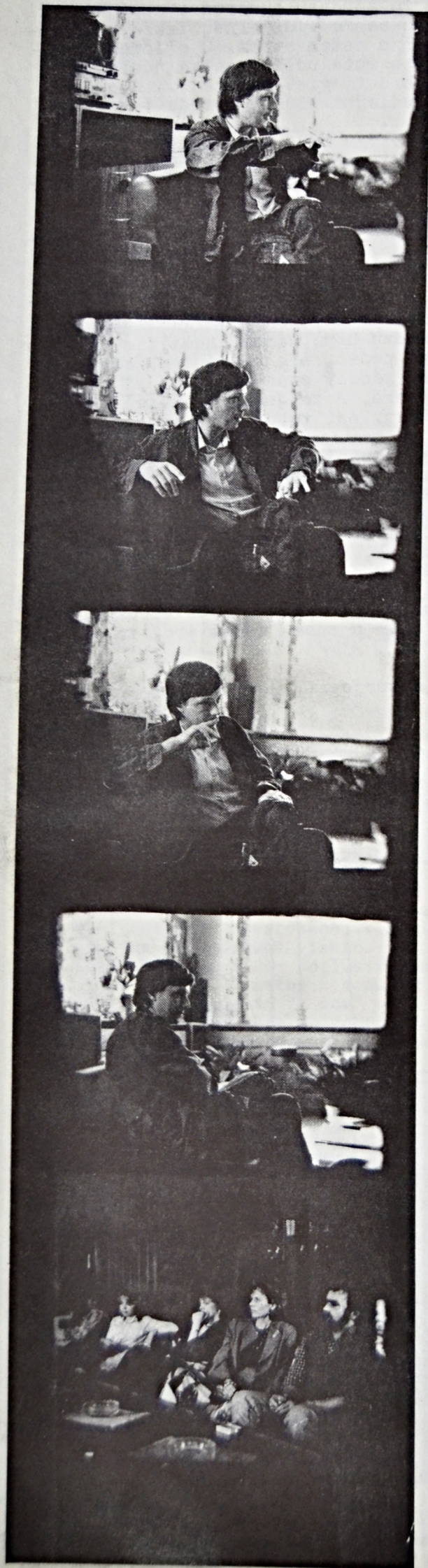
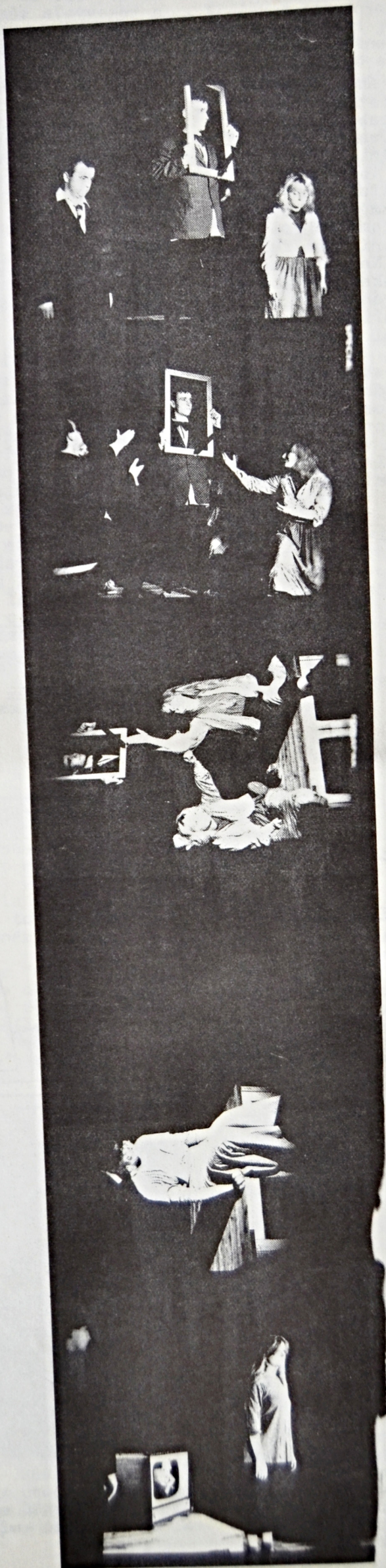

FOTO: MALWA

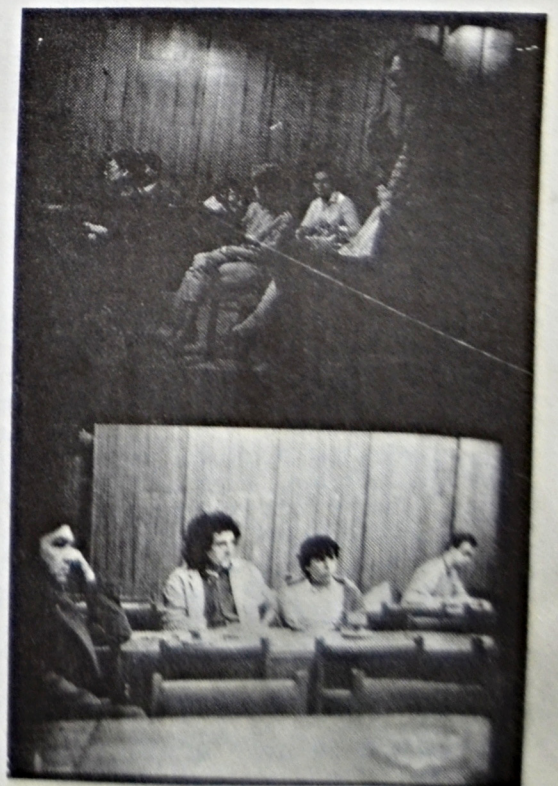
AUREKO OSTRAVA
MYJU-LI TĚ

OK JIRÁSEK:
HENRYK

DISKUSE - P. SCHERHAUFER

RECEENZE

KDO PRAŠTÍ CIHLOU DO VÝLOHY?!

Vůbec poprvé se na Šrámkově Písku objevil dr. Vladimír Justl, csc., redaktor Odeonu, umělecký vedoucí poetické vinyrny Viola a také pravidelný host Wolkrova Prostějova. Především je rozhovor jsmc pořídili po prvních pěti představeních, po tom dosti neradostném úvodu, před Henrykem Ananasem a doufejme, že i jinými zajímavými představeními.

CO ZATÍM KIKATE ŠP?

To, co jsem viděl, na mě působí dojmem příliš klidného toku, nic mě nesclovovalo asi takovým způsobem, který bych očekával od mladých lidí. Kdo už jiný než právě mladí lidé by měl hodit ten kámen do výlohy?!

U ANA! akspoň vidím divadla, proč tu jsou. I když to na mě dělá dojem, že se omezují na pouhou danost rezignaci. Je otázka, zda chtějí být neutrální a nechat na divákově, co si z toho vezme, nebo mu tu rezignaci chtějí vnutit.

Pro Cidlinu mám pochopení jako pro soubor, který hraje pro vojáky, ale na ŠP není rovnoprávný. Dal bych ho sem jako ukádku odjinud, jako něco, co je mimo hru.

To už mě více pobouřilo písecké představení DS Vjem Vstaň a chod. Je to velmi tradiční - v tom špatném slova smyslu, jde to po proplánové zábarě, která není příliš k smíchu. Snad jako sedky na estradu.

VY SE TODILITE NA PŘÍPRAVĚ PŘEHLEDKY DIVADLA JEDNOHO HERCE. CHYSTATE V NI NĚCO NOVÉHO NEBO ALESPŮ - CO BYSTE CHTĚLI, ABY BYLO JINAK?

Pátý ročník bude v září 1989 v Chebu. Chtěl bych, aby se omezil počet představení jen na ty nej kvalitnější, aby se mnohem víc diskutovalo. To se mi na ŠP líbí: kluby vedou zajímaví lektoři, diskutuje se konkrétně, k věci.

NA PŘEHLEDCE DOMINUJÍ PROFESIONÁLOVÉ. TO ZŮSTANE?

Ano, ale amatérům není chyb uzavřen. Pokud se dozvíme o nějaké amatérské inscenaci, která bude stát za to, na přehlídce ji zařadíme. Myslím, že by to mohlo být k dobru oběma stranám.

VY PATE V ODEONU NA STAROSTI ČESKOU DIVADELNÍ LITERATURY. CO CHYSTATE?

V klubu etnabů vyjdou ktos Horněkovy, klauvery, rozpravy. Další rok by měla vyjít kniha Tajemství divadelního prostoru, což by měl být zvláštní druh reportážek scénografa, ndr. umělec Josefa Svobody. Chystají se vzpomínky Vlasty Fabianové, které mají pracovní název Jsem to já, kniha o Karlu Högerovi, kterou by měla sestavit Ljuba Klovová z korespondence, kritik, vzpomínek jeho současníků.

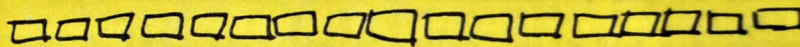
Plala se Věra Čermá

ANANAS! A NA NÁS?

Co či povjym to či povjym, ale či povjym. Pore takich checharuv z Brna přijechało a naroz tu bylo divadlo. Teczy luazie přišli a grali a grali a gral a človjek se kapkym bou a kapkym šmjou, bo to bylo taki dživne, ale rajne dživne. Tak dživne jako dyž v leče u Uolzy vřeščum žaby a glina smerdži a džeu-chi se kupjum a naroz začne padač a výsycy učetum a nězbeje tam žodyn. Jynym ty žaby vřeščum. Dyž to vjče, výsycy co šče vidželi. Taki synek zabije svojum čotke, žodnego to nězajimo, bo isto juž džišo malo kogo zajimo co robi tyn drugi a jak je to co žego, to račy nevidžech a neslychač. Kaj my sum, kaj? To co je bjote nima dycki čyste, to co je čyate nima dycki bjote. Je čma a na polu žima a vjater fuko, v Jablónkově ludžie špjum, na Harcovje špjyvajum a žodyn něvyj co še robi tu. Na něbu gvjozdy a mročyaka, v uočach troche lzy, bo še chce bečeč a gvizdač tak až ušach zalegně. Ta staršo panička co s nimi grača byla moc fajno, bo byla z inšego švjata, bo byla fakt jako uopravdžicko panička co přijedže za Karolkum na Hrčavě na gorolski švjynto. Kaj sum ludžie a buty? Kaj sum ludžie co by chodžili v tych butach a kaj sum buty dlo tych ludži? Na zgupnyj juž je něskořo. Je třeja modevřič výstki dvjyře a uokne aby aspuň tego švjatla bylo vjyncej. Je tego mate co može byč vidač, tuž něch je to vidač aspuň porunaně.

A.....N.....A.....N.....A.....S

Radek Lipus

Milý pane Biliánský!

Tak jsem viděl váš Ananas. A viděl jsem ho podruhé. Poprvé v Brně na Chmelnici. A tam se mi ho líbilo víc. Hlavně na začátku ka perleťkami písnička "O lé o lé a Ananas" co jake ji hady nepusili. "Tak se teda chystla."

A hady byly herei hři slyšech. Teda mi mají někeru lu výslavnost horši. A v domle se le je nějak hři slyšech. A hady se vām to trošku posílalo technicky. Jak vām všehy reprobedny a jak se rozpádal mísle a..., ale to se stane.

Ale hlavně mi to druska nějak dovrablo. A tak už si nemyslím, že je to hlavně surrealistum. A hady je mi jedno, co kdo v dom bude objívorat. Já vím, že toho tam spousta. Kafka, Woker a jiní jim druma podobní, hady je tam prý okopírovaný nějaký film a klyla vām tam i kapka myslivky a Abraháma Sabriarchy a vůbec těch literárních cibac, dojmů a pocitů je tam hodně moc. Odom by šlo psát a psát a psát a ~~hady~~ objívorat, objívorat a objívorat a hádat se, hádat se, hádat se, ale proč?

Možná si někdo na rozbořech vašeho divadla jednon šleba vyluduje slušnou kariéru jako pan Býlek na Raškově. Šleba to budu i já, kdo ví, ale radim je pro mě Ananas velkým plátnem, velkým obrazem. Obrazem, na který se koukám, a který hlavně nejším. A krásnou srandou. A přehlídka nejdhernejš lidšajch džpů. Tellini by slinbal. Hadyly viděl pana Dohnala. A hady hadyly viděl pana Lavadila, paní Kvocho-von a paní Betřelkovou a pana Nešase a vůbec něckny. Ale on hady nemí a tak je nevidí. Proč vůbec nejede na Šrámkově Píseč? Nevadí, šleba přijede do Brna. A šleba hady nepřijede. To je jeho problém. My mu do Itálie hady nos nebudeme.

Srděně váš zdraví Z. V. Tichý

RECEENZE

VŠECHNO JE JINAK, čili Plankt nad jednou /generační/ nostalgií

Ochotnický kroužek z Brna mnou otrásl. Nejsem s to psát jinak než pociťově, za sebe, nejsem v stavu psát věcnou kritiku, až příliš mi vrátil trauma straceného historického povědomí. V dnešním duchovním klimatu, jež zná jména jako Milan Kundera, Václav Havel, Václav Černý, Jan Patočka, Jan Vladislav, Ivan Diviš, Vratislav Effenberger, Antonín Brousek, Jiří Grusa, Jan Lopatka /když už vůbec, tak ne jinak/ toliko ideologickým slovníkem takybnáknů a možnápisovatelů, v tomto čase, jemuž propadl i kdysi talentovaný a osobitý básník Josef Hanzlík /kdeže je jeho Lampa, Úzkost, Černý kolotoč?/ nenačhám nic než stravující tisen. Časopisy Tvář, Orientace, Šestý pro mladou literaturu a opět jména - Jan Zahradníček, Josef Florian, Jakub Deml, Bohuslav Reynek pro mé vrstevníky, děti šedesátých let, nic neznamenají. Nevím, čím jsme zasaženi, když předchozí generace byla zeskočena trasplasty. V čem žijeme, že nemáme nejen praktickou a samozřejmě možnou, ale ani touhu o těchto lidech a pojmech, být jen nepatrně, se něco dozvědět?

Čas od času bývá stížen moravským komplexem. Vždy ve chvíli, kdy pražská periodika nemohu otevřít bez žaludeční nevolnosti, nebo smutku, chápu se ohlasu na Brněnský večerník, kupuji brněnskou Revnost. Praha nemá velkých básníků, jen mrtvé a zapomenuté. Tehdy otvírá Jana Skácela, udivuje mne, probouhá, že Ludvík Kundera má sílu psát recenze do deníku, že J. P. Kříž, Z. Vybíral a jiní svádějí marné boje s mlýnskými koly. "echodím na Garáž, Krásné nové stroje, Chadim, Mámu Bubo, ale vyhledávám Z Kopce, B. Pro pocit jistoty, Ještě jsem se nedohodil, Bittovou a Fajtu. Slávie mi upomíná programovou neprogramovost "nové avantgardy". Jak je možné, že Kafkovo dílo bude režírovat ruský režisér, Ypsilonka nemá ani na tuto, pramaternou počtu pražskému rodáku? Ochotnický kroužek Ameriku inscenoval, bohužel jsem neviděl. Praha ve své nemohoucnosti přenechává iniciativu Brnu, které již dlouho není periferií. Byla-li, není, všechno je jinak. V Ananasu nám servíruje pohled, svůj výsměch a pohrdání. Brněnské soubory nám připomínají, čím Praha žila, a činí tak nemilosrdně. Hrálo se o paměti Brna v Praze, jelikož ta vězí v hluchotě a slepotě.

Josef Brož

P.S. Peáno mezi 23.00, 2. 6. 1988 až 02.00 hod, 3. 6. 1988. (Kritiku připravil 3. 6. 1988 mezi 14.00 až 14.30 hod) R.P.

TAKOVÝ ANANASOVÝ SEN ...

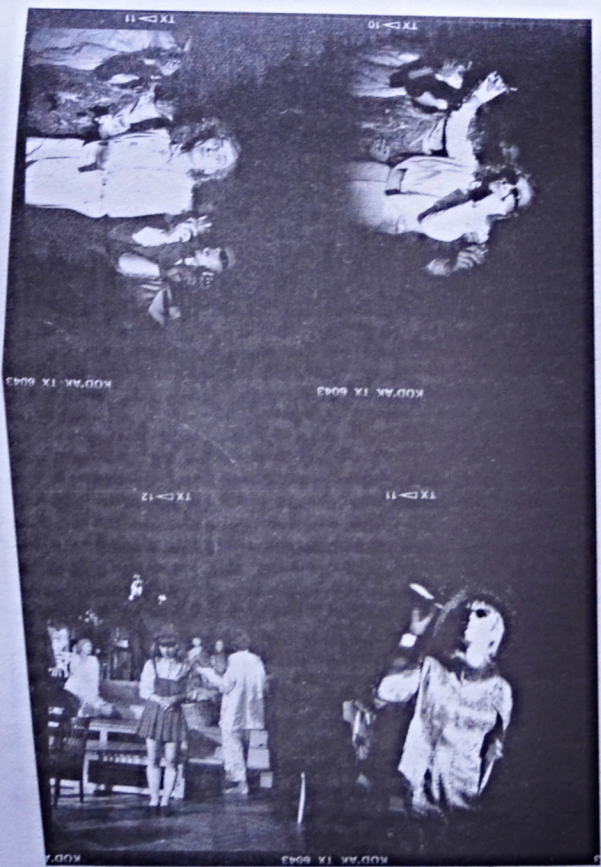
Jsou představení, kdy zdaleka ne všechno chápeme, kdy se díváme a divíme, a pak odcházíme jako ve snách, a když se nás pak někdo zeptá, co jsme to viděli, o čem to vlastně bylo, upadneme do rozpaků, koktáme, blekotáme, snažíme se něco říkat, přestože víme, že je to naprosto marné, že stejně nesdělíme to, co sdělit chceme. Cosi nedefinovatelného jsme při představení cítili, cosi nás přitahovalo, okouzlovalo i /proč ne?/ odpuzovalo, nedalo nám vydechnout. Setkali jsme se s krásou a bylo to až dětsky nevinné. Vnímali jsme něco, čemu snad ani nelze úplně porozumět, a taky to možná ani není stvořeno k tomu, aby se porozumělo. A takové setkání na nás působí tak, že v prvních minutách a hodinách po něm to všechno zapomínáme, aby se nám pak po dnech, týdnech, měsících či dokonce letech vybavovaly jednotlivé situace, scény, pasáže a my teprve nyní počinámi nalézat smysl jednotlivin, a pak se začnou obrazy skládat, umocňovat a my třeba až teprve teď tušíme nebo i víme, o čem to takzvané vlastně bylo, teprve pak nám dojde, o kolik ty spatřené vize předběhly naší představivost, naše myšlení. Tyhle zážitky jsou hrozně důležité. A takovým zážitkem byl Ananas a takovým zážitkem by mohla být i když je vystavěna na úplně jiných principech - dnes vystupující Vizita. Divadla - sny, ač to možná nevypadá, vpravdě vyjadřují ten časoprostorový princip "tady a teď". Jsou magií.

Josef Chuchma

VEDNO DENNÍ KÁŽEN SE PROMĚNILA VE SVATEBNÍ KÁŽAN.

ŠADESÁTÁ LETA - ODDORÍ MELO DĚSTU. ČAS VECI A LIDI. ČASY TVANÍ A KÁŽEN A TRVNÍ MĚSÍ. PRVNÍ ANANAS ISNE S KOLEGY VO BILU BILU VOLKOU UKHAT VEM, KTERÝ MO CHITELI VIDET. NIKDO HO ME NEOCHUTAL - INU, DAVALI ISNE SI TO BOZ. BYLI ISNE SI JISTI, A PŘESTO ISNE NEPODVALI, JAK CHUTAT HISTOTU. OSTATNĚ: TRAVA JISTOTA JE VLASTNOSTI ANDELO. TOUZE NEKTERÝH LIDEM SE TO STĚŠTI ZAKUSIT TUTO VĚCHOLOU VÍŠADU. OBČEJNĚ SE JIJI ZÁŽÍ, NEBO JE ZA VLAŠTÍ. PŘEMĚLÍH O BOUVÍŠLOSTECH, KTERÉ TENKRÁT, V ŠATECH PŘEDÚDROVĚM DÁREVI, ŠTĚLY NA PRÁHU OTEVŘENÝCH DVEŘÍ A HLEDĚLY NA KOLA NASTARTOVANÉHO VOZU. DĚKUJI TAKÉ TAM KVOČLOVĚ - SE KTEROU VSTOUPILA NA SIEMU HISTOTU, DYSTOJNOSTI, MORÁLKU I FRANCOUZSKÉ VYCHOVÁNÍ. EIM JSEM TEDIY V KURSECH SPOLEČENSKÉ VÝCHOVY PRAVĚM POTROUHLI, TÍH BÝCH NÝM POTREMOVAL TO DEJITIT OVE ŽEB - VLADNĚ A DVIDELI TĚLO. AŽ NAD RAKVI ŽYDE ČAS UVAŽOVAT O VURDĚ VĚLÍ I LIDI. MÍSTO COUVÍŠLOIT POSKANUZE PROSTOŘEM VÝTOHNEK ČERVENÉ VYSTROJENÁ HLOVĚČKA - KTERÁ NIKOMU NEVADI, A PŘESTO KÁŽ - DEMU PIJE KREV. BAKROVJI VELVOUVA TAM KAM PATRÍ, A TÍH SE: KAM S NÁMI Z

PETR ŽANTOVSKÝ

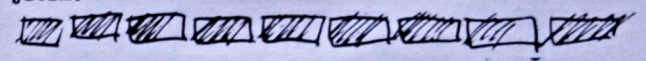
UVODNÍK

ČEKÁNÍ NA (ÚŘEDNÍHO) GODOTA

Není sice ještě konec všem dnům píseckým, ale už nyní je nad slunce jasné, že cosi snižného je ve státě českém. Cosi, čemu se klně už od dob havlíčkových, ale co, jak se zdá, má tužší kořinek než kdekterá dobře míněná myšlenka tohoto jasnozřivce. To NEČO má jméno Byrokracie, jejím pomahačem nej-přednějším je Zpohodlnost, služkou pak Apatie.

Po zhlédnutí prvních šesti představení (čili zhruba v poločase přehlídky) mám nutkavý dojem, že to, co má na vlajce statut celonárodnosti a v úmyslu být svým způsobem prestižní ukázkou toho nej-, je zatím (viděno střizlivě a bez škarohlídství) průměrnou sousedskou sešlostí, kde se pár lidí prostě rozhodlo, že si zahraje na umění. Nechci zde dublovat recenze (s některými se dá souhlasit, s jinými, jak to bývá, třeba ne), tak pouze v úhrnu: AHA! z Lysé, tezovité divadlo teze, jakých je tuto (první "uvolenou") sezónu jako po dešti, navíc tento kus je bez logiky v pointě (konformovat nanovo již dříve zkonformovaného - to je omyl nebo nějaká "petasociologie"?); ASUT Praha, quazisatirická montáž nesoudržných a nevystavěných prvků, jejíž ústřední nit zůstala zřejmě za dveřmi; DS Vjem Písek, překlad groteskního autora do ochotnické řízy a tudíž jeho popření; Radost Strakonice, naivní legenda, která sice vykazala scénickou nápaditost mladých tvůrců, ale rozpadla se díky naprosté nesoudržnosti a chaotismu textu; DK Jirásek Česká Lípa, chce se říci polodadaistický kousek, jemuž k dadaismu (patrněmu z brilantních absurditek typu Sněžka) chyběla koncepčnost (a zřejmě i záměr), zatímco k závažnému sdělení o nepostižitelnosti prapodstaty scházely výraznější dramaturgický tah, který by odstranil občasnou vleklou a mnohomluvnou, nutící prostě diváka, aby hře podsouval různé, více i méně patřičné interpretace. To je pěkná bilance. A to právě ve chvíli, kdy nás čekají téměř jen favorité téměř jen z hlavních měst (viz OK Brno, Elipsa Brno, Jak se vám jelo a Vizita z Prahy atp.). Je tedy zřejmě namístě zamyslet se nad tím, čemu za tu bilanci vděčíme.

Paní Šrámková v úvodníku prvního čísla Zpravodaje píše, že fakt zařazení souborů ze všech končin republiky do letošního ŠP je "výrazem počínající normalizace v mladém autorském divadle", a že se jedná o "jednu z hlavních devíz Šrámkovy Písku - být u zrodu nového". Toto předsevzetí je sice chvályhodné, ale má v sobě jednu alogičnost: stěží si představit, že normalizace se projevuje účastí na zrodu nového, přesněji: že ono r o d í c í s e n o v é může cokoliv jakkoli normalizovat. Slovo "normál" má v sobě jistou ustálenost, zaběhanost, která se téměř vylučuje s převraty a revolucemi, a od onoho "nového" bychom určitou převratnost nepochybně čekali a snad i vyžadovali. Nicméně - neslovíčkařme. Reč jde o něčem jiném, byt úzce souvisejícím.

Výziva pro knihomoly

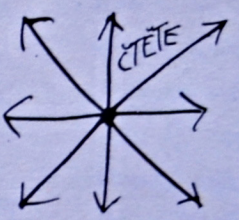
Pokud nejste zcela vyčerpaní duchovní stravou festivalových představení, diskusí řízených i royerových, četbou tohoto plátku a konzumací těžkých tekutin, máme pro vás malý tip na výplň volného času mezi výše zmíněnými činnostmi. V obou knihkupectvích na místním malebném náměstí vám může být poskytnut pravidelný zážitek návštěvníků maloměst: hojnost literatury, mající v centrech příchuť nesehnatelnosti věru bestsellerové. Knihy, ležící zde dlouhá léta, zapasují unaveným maloměstským prachem, jen tu a tam na ně bez zájmu padne oko domorodcov, hledající v příhrádce nejspíš zejména Rodáky a Párala. Ad konkretum: pro fajnšmekry literatury faktu jest k mání Hamájkův Druhý muž Třetí říše /1985/, pro hledače půvabných uměleckých výtržností Obrtlovy Projekty a texty /1983/, pro znalce /a příznivce/ orientálního svérázu Chao-Sde-Čchinův Sen v červeném domě /l.díl - 1987/, pro podobné filosoficky orientované jedipce chasidské texty a vůbec průhled do světa gnoze /P. Pokorný - Písen o perle/, pro filmožrouty Erenburgovy Paměti a Melounkovy Horečky všedního dne /čerstvé, leč již unikátní/. Souhrnně vyhlíží místní knižní nabídka tak, jak bychom ji zřejmě všichni rádi viděli vždy a všude. Vychutnejme si alespoň tuto příležitost a oddejme se iluzi, že po vlaštovce přijde jaro.

Petr Žantovský

Musíme si předně vyjasnit hranice a prostory, jež tyto vymezují. Bud je ŠP přehlídkou toho n e j l e p š í h o bez ohledu na to, kde ono nejlepší vzniká, nebo je zrcadlem, odrážejícím mechnický lokální spektrum (z něhož je pak patrné, že třeba v jižních Čechách je vrcholným projevem amatérského divadelnictví mladistvá Věčná láska, kdežto v Čechách východních precizně řemeslně odvedený Edward, srovnatelný s výkony profesionálními). Jde o to, který z těchto klíčů je smysluplnější a zda je lze nějak zřůzovat, vzájemně doplnit a dobrat se tudíž jisté dokonalosti obrazu. Podle mého názoru není správné ani jedno z rigorózních řešení. Prezentovat výlučně nejvyšší kvalitu by znamenalo omezit se (až na výjimky) na tvorbu z metropolí a zbytek území prostě ignorovat, kdežto onen kvantitativní krajeový klíč zkrsluje celkovou vizitku národního amatérského hnutí. Uvedu malý příklad. Byl jsem před nedávnem na krajské přehlídce v Kostelci n.O., odkud na ŠP postoupil svitavský soubor "C". Seděl jsem navíc v porotě, takže mám v čerstvé paměti trudnou porotní činnost, která spočívala v proklíčkování mezi regulemi. Podle nich totiž bylo lze poslat na ŠP toliko jeden, v krajním případě dva soubory. Vybrali jsme tudíž "C", a to proto, že ostatní převyšoval o třídu. Nicméně ještě nejméně dva tři soubory předvedly solidní, vynalézavou, nápaditou práci, která by v dosavadním píseckém kontextu beze vsi pochyby patřila k tomu nejlepšímu. Potkávám tu na přehlídce vedoucí jednoho z oněch (nikoli po právu) vyřazených souborů a pravidelně se stydím. Říkal jsem jí v Kostelci: "Nelituji, dostali byste v Písku děsně po ústech". Co jí mám říct dnes, když vidím, že tohle vysvětlení nemá opodstatnění?

Kde se stala chyba? Kvantifikační regule má svůj původ patrně (i podle vysvětlení pí Šrámkové z UKVČ) v tom, že se nenašla nějaká seriózní skupina odborníků, kteří by objeli všechny lokální přehlídky a vybrali z nich podle jednotného měřítká kvalitu. Dobře, ale pak by mělo být umožněno porotám v jednotlivých krajích podle svého úsudku obsadit krajeovou reprezentaci tolika soubory, kolik jich ukáže svou způsobilost k národnímu srovnání. Že se nestalo ani jedno ani druhé, by mělo být mementem do příštího bienále. Do té doby nám zřejmě nezbyde, než čekat (podobně jako Vladimír s Estragonem) na nějakého mesiáše, který by vyvětral z úředních fasciklů prach a vpustil tam drobiček čerstvého (a logického) myšlení.

Petr Žantovský

- pátek 3. 6. 1988
- 14.00 - Rohlík I.S. - J. Zedník: Na shledanou, pane Berkožka!
- 16.00 - Divadelní studio Elipsa: Ex libris
- 20.00 - C Svítavý - E. Lear: Edward
- 21.00 - Vizita Praha: Vystoupení
- videoklub od 22.30 hod.
- sobota 4. 6. 1988
- 13.00 - divadelní Jarmark /dolní část Paláceho sadu/
- 17.30 - Úsměv Bratislava: To druhé
- 20.00 - Jak se vám jelo, Praha: MATA HARI - Ráno osudu /před vystoupením bude oficiální závěr/
- videoklub přibližně od 22.00 hod.

RECEZE

"HENRYK JE NEPRIDĚLIVE, ALE HLEDA"

VE ČTVRTEK ODPOLEDNE MEZI 17 A 18 HODINOU BYLO V PÁKU KONČENÉ K VIDĚNÍ DIVADLO. NADŠI SE I TACÍ, KTERÍ POOLÉHALI DEFETISMU, KTERÍ V NĚCO TAKOVÉHO UŽ PŘESTÁVALI DOUFAAT.

ČESKOLIPSKE "JIRÁSEK" SE PŘEDSTAVIL S VLASTNÍM TEXTEM "HENRYK". BYLO TO PŘEDSTAVENÍ POTĚŠITELNÉ NEJEN TÍM, ŽE PŘIŠLO V PRAVÝ ČAS (OTÁZKOU JE, DAŮLI SE ZA PRAVÝ ČAS POVAŽOVAT POLEDNÍ CHVÍLE), ALE TAKÉ TÍM, ŽE PŘINEŠLO SMÍCH A UVOLNĚNÍ. PŘEDVĚTÍM SE VŮAK DAŮ POUŽÍVAT ZA SKUTEČNĚ AUTORSKOU VÝPověď SOUBORU. DNĚJNÍM JAZYKEM ODNĚTÍM PROBLÉMECH.

JE POCITOPITELNÉ, ŽE INSCENACE NEBYLA VE VŠECH SLOŽKÁCH VYVÁŽENÁ, COŽ VŮAK DO JISTÉ MÍRY SPOČÍVÁ V SAMOTNÉM TEXTU. TEN PAMĚRNĚ VELMI ORGANICKU A ÚSTROJNĚ PRACUJE S LITERÁRNÍMI CITACEMI, ASOCIACEMI ATO, COŽ SE DALE ROZVÍJÍ V MIMAROVNÍM JEDNÁNÍ. PROBLÉMY VZNIKAJÍ VŮAK SPÍŠE Z TOHO, ŽE SI SOUBOR ZVOLIL PROSTŘEDÍ JIŽ ZNÁČNĚ POUŽITÁ, VYUŽITÁ AŽ "OŠŮCHANÁ" (POMÁDKOVÝ PŮET - PŮET ZA ZRCADLEM; NEZNÁMOU PLANETU...), UŽ SAMOTNÉ POUŽITÍ TĚCHTO PROSTŘEDÍ ZAVÁNÍ NUDOU A STEREOTYPEM, TAKŘKA TELEVIZNÍM. "JIRÁSEK" JE VŮAK TĚMTO NAŠTRAHAM MĚLOU VESKRZE ZNÁČNĚ VYHNULI A DOKÁZALI ŽE SITUACÍ, POMÁDKOVÝCH POSTAV A JEJICH VZTAHŮ VYTĚŽIT NOVÉ GAGY, NOVÉ VÝZNAMY A SOUVISLOSTI. NICHĚNĚ SE OBČAS STALO, ŽE NĚKTERÉ VTRHY, SITUACE A POINTY BYLY TRÁCHU CHTĚNÉ, ČI POUKACHNĚ SATIRICKÉ, NERKULI DIKOBRÁZÍ. NAČTĚSTÍ TĚCHTO MÍST NEBYLA VĚTŠINA. CO VŮAK ZŮSTÁVÁ OTÁZKOU DO DISKUSE, JE SAMOTNÁ NĚSTAVBA CELE KIRY, JEJÍŽ KRUHOVITÝ PŮDOROK S "OPTIMISTICKÝM

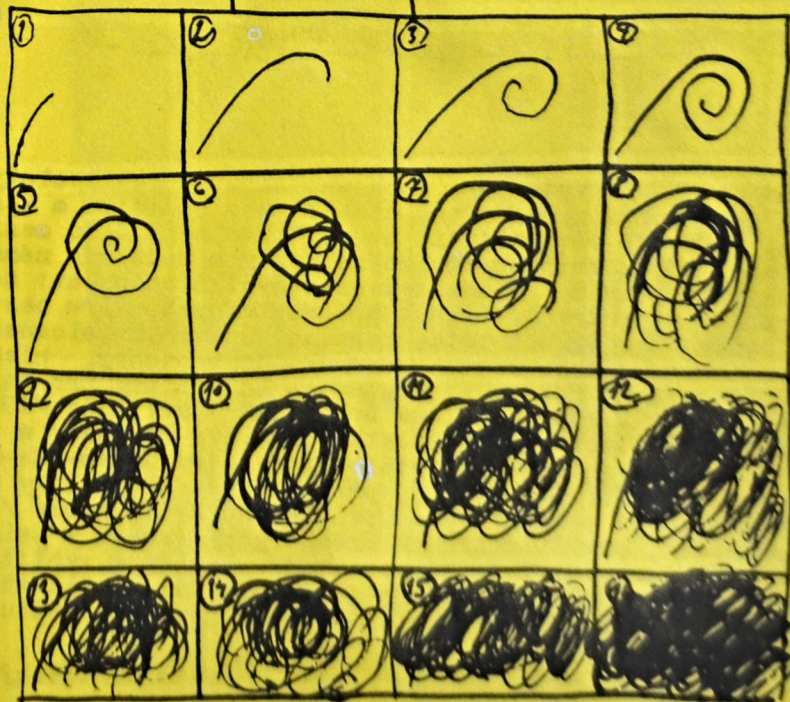
KONCEM SE ČASTO ZAMLŮJE, ZTRÁČENÍ SE VÁZBY A VZTAHY JEDNOTLIVÝCH POSTAV, SPĚJNĚ VAKO SE ASI NEDÁ PŘIŠTĚ HVOŘIT O VÍRAKÉ BRADACI. V "SOKOVÍM VSTUPECH" JEDNOTLIVÝCH POSTAV, KTERÉ PŘEDSTAVUJÍ SAMY SEBE PROSTŘEDNÍCTVÍM SVĚ TOUMY PO HENRYKOVÍ, TOHO CO SI OD NĚJ SLIBUJÍ, CO OD NĚJ OČEKÁVÁJÍ, NENÍ VŽDY ZCELA ZŘEJMÉ VÍRAKĚJŠÍ POZUŘENÍ (VAPŘ. ŽENSKÉ POSTAVY: MYLÍM SI, ŽE POUZE MÍRA EROTICKÝCH ZKŮSENOSTÍ V ZÁVISLOSTI NA VĚKU, BY NEMĚLA BÝT TÍM JEDINÝM, CO JE OOLIJNĚ). TO VŠE JSOU VŮAK SKUTEČNĚ SPÍŠE TÉMATA A PROBLÉMY DO DOPOLEDNÍCH DISKUSNÍCH KLUBŮ.

Z KLAĐŮ INSCENACE NELZE PŘEHLEDNOUT ZNÁČNĚ HERECKÉ NASTAVENÍ (INDIVIDUÁLNÍ / KOLEKTIVNÍ), SLUŠNÝ TEMPORITMUS, CIT PRO PROSTOR A IMAGINÁRNÍ PERKUZITY.

NA BODOTA SE ČEKALO, HENRYK SE HLEDA A NENAČAŽÍ, TO JE DOBRĚ, PROTOŽE HENRYK JE HLEDAŇÍ JAMO. HLEDAT ZNAMENÁ POMYBOVAT SE, AŽ UVNITŘ NEBO ZJEVNĚ. A O TO JDE.

KŮMIX

Lipus

DISKUSNÍ KLUB

Uvidíme žrouť myši?

/Glosy k diskusnímu klubu č. 2 u P.S./

"Otcovské požehnání" na cestě divadelního vývoje pro Radost.

Úvahy o etice tvůrce, který přejímá literární předlohu jiného autora: S.: "Jdu i za mrtvým autorem..." Henryk = 1. divadlo zde hodné toho pojmanování. Otázka schvalovacího řízení: Česká Lípa tvoří tak, aby prošla; Ochotnický kroužek Brno tvoří tak jak cítí a má naštěstí štěstí na schvalovací činitele. Problémy přicházejí později; historický exkurs do dějin českého divadla - divadla se nepotlačují z důvodů ideologických, ale z důvodů technické-hygienicko-požárních.

Od mdlé diskuse kolem Ananasu - lidé se bojí velkých věcí, jež je ohromují - k problémům Šrámkova Písku a amatérského divadla a kultury vůbec. Nejasnosti kolem finanční situace v kultuře. Přejdou divadla na sponzory? Přejí změny v ekonomice, kultuře, nebo se ještě udrolí z drobků "zbytkového rozpočtu" pro kulturu? A co přizvat na Š.P. i soubory navíc, kterým by náklady na pobyt pořadatel nahradil, ale které by se chtěly předvést a konfrontovat při takovéto příležitosti? Tedy - vytvoření jaképosi "off - off systému". Netřeba sahat až k videnským kuriozitám a zvat si požirače myši, ale nápady, které by mohly osvěžit dramaturgii tuzemských divadelních událostí, si zřejmě zaslouží i prodebatování v širším plénu.

/zat/

&

ZPRÁVA O S.D.K. č. 2

/připodotýkání/

Jiná stolová úprava. Více lidí. Radost Strakonice až do rána. Účast začínajících souborů na ŠP ano či ne? Kde se setkávat, kde zjistit, že štafle a ohně a kytary už tady byly kdysi spolu s dinosaury? Že jsou témata jiná a o jiném. Kde, když ne třeba právě zde? Aureka Ostrava to dostává, nejen za Berkovou, ale za divadlo, aby to příště už tak nedopadlo... (Hufuji! blbě nerýmuji!!!)

Spojit se s autorem at živým či mrtvým je přinejmenším stejně důležité, jako znát důsledky Čechových střevních potíží, není-liž pravda? Skok do výšky a skok o tyči jsou dvě různé věci i na divadle a vůbec. Richtere, Richtere, vymažte slovo plivat, vždyť i se slinami je třeba nakládat hospodárně, efektivně a údernicky. Jiráskovi hrozí nebezpečí komunální satiry a nasakování psích hlav. Děsit se vlastní zručností je jeden z možných způsobů ochrany před nechtěným početím špatného představení venkoncem, čiliže vůbec. Jirásek tedy: hravý, hraný a hrový. Shodneme se? Nikolivěk, Lucěk Richter právě přináší čerstvý disonantní ton. Ať zní.... Lehkost provedení vyvolává lehkost tématu. Společný jmenovatel univerzality kostýmů. Zobrazovat nikoliv co vidím, ale co je vidět.

Ananas: polyfonie nastíněná Maestrem. Tajemství jako organická součást srozumitelného. Ovšem hranice průtokovosti vodovodních kohoutků ani podélné buněčné dělení jevištních prostředků nejsou neomezené. Fascinace pohybem. Hódně hodnot hodných přemýšlení.

Jsem-li noviny a máme-li osvědčiti svou schopnost nezvládnuté fabulace, napište: diskutovalo se hodně a bouřlivě. Bude to tak lepší?

Nakonec "vyhasla ohně kouř" chmurné a ještě jiné vize kultury v industriální společnosti. Kdo zaváhá nehrá, je třeba hledat Zn. bohaté sponzory. Fakt.

DEMENTNÍ DEMENTI: Informace, že redakce našeho cti-hodného listu očerňuje + jinak koloruje P. Sherhaufera se nezakládá na pravdě, čili pomluva, že pomlouváme je pomluva.

-fou-

RECEVUE

Raději sbohem, pane Berkožko!

Jen málo zážitků bych nazval životními. Dnešní představení Na shledanou, pane Berkožko, k nim zcela jistě patří. Takovou směsicí nechtěné absurdity a duchaprázdného vraždění času jsem věru ještě neviděl. Soubor Rohlík z Teplic se poučil u někdejší, text-appealově laděné Vizity /např. v inscenaci Výhra čili Výhra/, ale na místě Vizity bych se propadal studem nad takovým žákem. Lze-li v tomto představení mluvit o nějakých složkách či komponentách dramatického tvaru, pak jen velice přibližně a s notnou dávkou fantazie. Hrůzyplně lapidární dějová nit, pro niž nenacházím byt jen holovětnou formulaci, vzácně nescourodé herectví, pohybující se v rozmezí od dikobrazního karikování /blb Anton/ po rádobypsychologii /kolega-vedoucí/ a vyložené neherectví /Müller vulgo Berkožka/. Ostatní prostředky vykazují zjevnou snahu o groteskno-absurdno, ale snaha jest natolik úporná, že unavuje /aktéry i diváky/. Občasné setkávání se s takovými to /leč ne tolik extrémními/ počiny mne naučilo i v těch nejzasutějších "hodnoteách" hledat jakous takous cestu, která by teoreticky mohla vést k divadelnímu výsledku. Zde mne nenapadá nic než: zkrácení na 1/10 časomíry, naprostá změna syžetu, zhuštění náznaků absurdit do nějaké kondenzované podoby a dotáhnout je do důsledného tvaru /jistě by se dalo pracovat o obdobnými legráckami, jako bylo roztahování WC transparentu, chce to jen bujnější fantazii/. Do té doby, pane Berkožko, na neshledanou, raději sbohem!

Petr Žantovský

ZEPTALI JSME SE

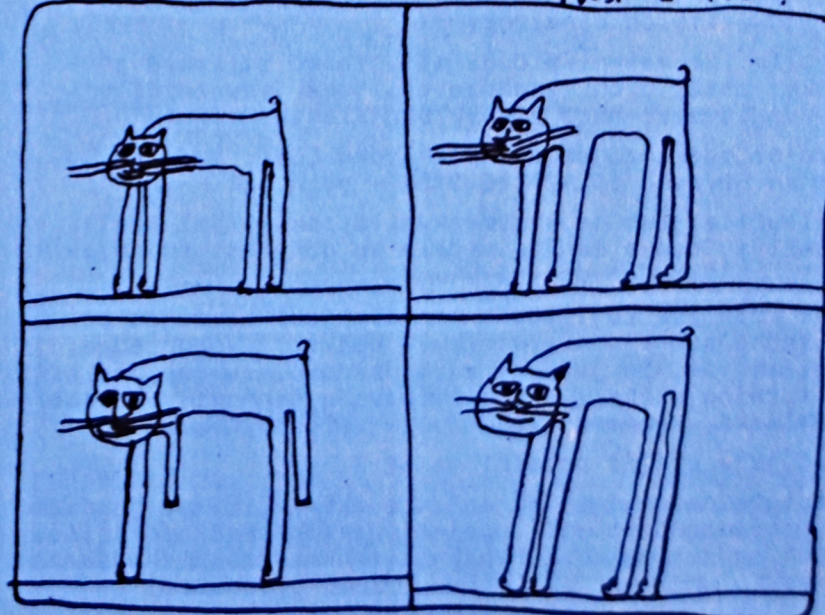
dr. Vítězslavy Šrámkové na tyto dvě otázky:

1. Jak jste spokojena s dosavadním průběhem ŠP?
2. Co Vás potěšilo a co Vás rozhořčilo?

Na obě otázky dvě odpovědi:

- Těsně před vypuknutím ŠP jsem se bála, že vybuchne výstava scénografie, která se dávala dohromady s nejpředstavitelnými obtížemi. Myslím, že dopadla dobře. To potěší.
- Mrazí mě, že mnoha souborům představení vyšlo nerosovnatelně hůř než na krajské přehlídce, zmizelo vnitřní napětí a často i smysl celé věci. To nepotěší. Ale zažila jsem už příliš mnoho přehlídek, takže se sice nervuju - často za ně, ale rozhořčena nejsem.

TEST: KTERÁ KOČKA POZOROVALA DĚDEČKA JAK KOST LOUKU?

ČÍSLO PŘIPRAVENO PRO TISK V 15 HOD 3.6.88

HOSTÉ MEZI NÁMI

Německy mluvící kolegy jsem zastihla pohromadě živě debatující ve vyprázdněném hledišti /hovor se týkal právě skončeného představení souboru Radost ze Strakonice/. První se ujala slova paní Hedwig Golpon z NDR, která pracuje jako odborná metodická pro dramatické umění v Paláci pionýrů v Berlíně a zároveň je vedoucí divadelního studia v Paláci pionýrů. Šrámkova Pisku se paní Golpon účastní podruhé.

Proč jste přijala pozvání na ŠP ?

"Sama pracuji s mladými lidmi ve věku 13-16 let, kteří se stejně jako u Vás snaží vyrovnat s problémy společnosti a zaujmout k nim stanovisko. Je pro mne tedy zajímavé jakési srovnání."

Existuje u Vás festival podobný ŠP ?

"Pravidelně se u nás konají slavnosti Arbeiter Festspiele. V rámci těchto slavností je celý týden vyhrazen jenom amatérskému divadlu, přičemž tato přehlídka je vlastně jakýmsi vašim Piskem, Hronovem a Prostějovem zároveň. Tyto slavnosti se konají po každé v jiném místě. V posledních letech lze vyzorovat zajímavou tendenci - oproti tradičním souborům se stále více prosazují mladé experimentální skupiny, které upouštějí od konvencí a zabíhají diskuse. Díky tomu se mnohdy rozvinou i velmi živé diskuse, občas dojde i k dohadování."

Jakým způsobem probíhá výběr souborů, které účinkují v tomto týdnu ?

"V únoru, tedy asi půl roku předem, probíhají jakási "oblastní" kola /NDR je pro tento účel rozdělena na severní, střední a jižní region/, z nichž se vyberou čtyři nejlepší soubory, které pak účinkují. Co se týká přehlídky samotné - v posledních letech jsme zavedli novou praxi: po každém představení probíhá veřejné vyhodnocení. Je to dobré z toho důvodu, že nedochází k nějakému odsuzování, ale skupina sama má příležitost vyjádřit se ke své práci."

Z rozhovoru jsme byly vyrušeny techniky, kteří chystali prostory pro další představení. S rakouskými kolegy jsme se tedy museli odsunout.

Paní Sigmunt Wratschgo pracuje jako vedoucí sekce pro mládež v celorakouském Spolkovém svazu amatérského divadla a zároveň je předsedkyní Zemského svazu amatérského divadla ve Štýrsku. Na otázku, proč přijala pozvání na ŠP, paní Wratschgo odpovídá:

"Rovněž pracuji s mladými lidmi, mám i vlastní soubor. Osobně se domnívám, že experimentální divadlo je pro mládež tou správnou cestou. Doufám, že zde získám určité podněty a impulsy pro vlastní práci. V neposlední řadě - rádi bychom pozvali některý ze souborů k nám na přehlídku LIST, která se bude konat v příštím roce ve Štýrsku."

Pan Helmut Froschauer je pracovníkem Zemského svazu amatérského divadla ve Štýrsku. Vzhledem k tomu, že ŠP se účastní poprvé, zeptala jsem se:

Co očekáváte od přehlídky ?

"Myslím, že napoprvé budu mít hlavně zajímavé zážitky; chtěl bych upozorňovat, jaké jsou rozdíly a vyvodit si z nich závěry pro vlastní práci."

/Pro případné zájemce o přehlídku LIST: bude se konat ve Štýrsku 25.-29.10.1989 - pozn.aut./

Rozloučila jsem se s německými a rakouskými hosty nesmělým "danke šén" a vydala se do prostoru objevit další oběť svých dotazů.

Pana Francise Luttiua z Francie jsem zastihla při důkladné prohlídce výstavy - než si ji prohlédne, sdělíme vám, že je kulturním pracovníkem regionálního kulturního střediska pro výchovnou činnost v Poitiers. Prohlídka skončila - usedáme k volnému stolu:

Proč jste přijal pozvání na ŠP ?

"Protože naše Liga /organizace zabývající se kulturní a výchovnou činností/ dostala pozvání a mě pověřila, abych se seznámil s obsahem a technikami divadla u vás."

Co od přehlídky očekáváte ?

"Jednak bych chtěl udělat jakési srovnání, jednak bych rád našel soubor, který bychom mohli pozvat na přehlídku u nás."

Existuje u Vás festival podobný ŠP ?

"V Poitiers se každý rok o Velikonocích koná festival, který je jen pro autory, dramaturgy a scénografy, ale profesionální. Celonárodní festival amatérských divadel budeme organizovat poprvé letos v říjnu v Bordeaux."

Co vás k tomu vede ?

"Doposud nic podobného neexistovalo. Pravděpodobně existují skromnější přehlídky, ale moc se o nich neví a hlavně - mají nízkou úroveň. To, co bude v Bordeaux, to bude ta "šlehačka."

Kdo je hlavním organizátorem ?

"Liga. Zúčastní se asi 30 souborů z celé Francie. A aby se necítili příliš izolovaní, každý ansámbl bude mít svého "patrona", jímž bude některý z místních souborů - tedy z Bordeaux a okolí. Bude účinkovat rovněž několik profesionálních souborů, které nám tak trochu poslouží jako "lákadlo" pro amatéry."

Jakým způsobem budete provádět výběr souborů ?

"Hlavním kritériem bude bezesporu kvalita. Výběr, posouzení a doporučení má na starost Liga. Určitě to nebude jednoduché; máme vytypovaných několik oblastí, o nichž víme, že jsou zde soubory na úrovni. Z některých oblastí nebudou prostě soubory žádné - nemají takovou úroveň, jakou bychom chtěli předvést v Bordeaux."

Kdo financuje tuto akci ?

"Dvěma hlavními sponzory jsou Liga a město Bordeaux, pak několik menších kulturních zařízení".

Myslíte, že zde můžete získat nějaké impulsy pro práci doma ?

"Jsem přesvědčen, že ano. Celý festival se určitě bude hodně podobat: představení, diskusní kluby, hovory se soubory."

Festival bude pro menší okruh zájemců a specialistů nebo pro veřejnost ?

"Především pro obyvatele Bordeaux."

Pan Luttiua, zřejmě když shlédl udivené obličej překladačky a mne, dodal:

"Bordeaux má asi 700 000 obyvatel, přehlídka bude probíhat v 7 - 8 sálech, mnohem větších, než tady."

Vzhledem k tomu, že pan Luttiua navštívil poprvé nejen ŠP, ale i Československo a socialistický tábor vůbec, ptám se na první dojmy:

"Především Praha. Tam bych mohl strávit spoustu dní a jenom se rozhlížet. A v Pisku? Tady se mi líbí především mladí amatéři sami. Jsou velice otevření a upřímní, snaží se navazovat kontakty, jsou přátelští, neuzavírají se sami do sebe."

Výzvědy od dalších hostů jsem musela přerušit kvůli blízkému se představení souboru Aureko.

Poněkud zvláštním hostem je paní Vlatka Daněk ze SFRJ, vedoucí mladší divadelní skupiny České besedy v Daruvaru a novinářka týdeníku Jednota /který vychází v českém jazyce v Daruvaru/.

Na obligátní otázku jsem dostala tuto odpověď:

"Vedu skupinu středoškolskou, která hraje výhradně v českém jazyce. Držíme se hlavně klasických tradic, takže bych ráda viděla, co se vlastně děje kolem. Hlavní smysl našeho souboru spočívá v udržení a rozvíjení českého jazyka, ve vypěstování vztahu k české kultuře. V rámci České besedy máme soubory dva - jeden bych nazvala mladší, druhý starší. My mladší jsme teď pocítili nutnost aktualizace, chceme, aby divadlo bylo soudobé. Ráda bych tedy věděla, jaké náměty rozpracovávají jiné soubory a vůbec - jde mi hlavně o inspiraci."

Mám dojem, že Váš soubor musí být v rámci státu handicapován právě tím, že hraje výhradně v českém jazyce.

"Je i není. Naším hlavním cílem je opravdu pěstovat vědomí sounáležitosti k určité kultuře, ale zároveň bychom chtěli dosáhnout toho, aby naše divadlo nebylo chápáno jen jako určitý druh folklóru, ale aby skutečně oslovovalo diváky. Se souborem jsme se zúčastnili soutěže, kde jsme postoupili až do krajského kola. Do republikového jsme se již nedostali, neboť ortel poroty zněl "nepřišli jste s ničím novým."

POKRAČOVÁNÍ

Jak jste se vůbec dověděla o tom, že se koná ŠP ?

"Pozvání na tuto přehlídku dostal Svaz Čechů a Slováků. Jeho tajemník si mě zavolaal a řekl mi, že by mě to mohlo zajímat."

Vzhledem k tomu, že je komplikované vaše vystupování v Jugoslávii /mysleno mimo skupinu Čechů a Slováků/, uvažovala jste o eventualitě vystoupit třeba tady?

"Usilujeme o opak. My si musíme prosadit v Jugoslávii, aby se na nás nedívali jako na folklór, ale aby přijali i něco více. V této snaze jsme odkázáni sami na sebe. Problém u nás není v získání lidí / sami středoškolaři za mnou přišli, že by chtěli něco podobného dělat/, ale třeba v tom, že někteří už špatně vyslovují a podobně. Já sama nemám žádnou odbornou přípravu, mám jen vlastní divadelní zkušenost."

Existuje v Jugoslávii více česky hrajících souborů? Ano existuje."

A nevznikla tedy iniciativa udělat vlastní přehlídku, tedy přehlídku česky a slovensky hrajících souborů?

"Samozřejmě, že vznikla, ale bohužel se neosvědčila. Ještě bych se chtěla zmínit o jednom problému - máme velkou výhodu, že za námi nikdo nestojí. Slováky v Chorvatsku třeba podporuje Maticе slovenská, Češi nic podobného neznají."

Tady jsme se rozloučily, abychom v rozhovoru mohly pokračovat za několik dní, až bude možné dotazovat se na dojmy z představení a podobně. Bohužel se mi nepodařilo nikde nalézt zástupkyni MLR, paní Magdolnu Tornyai. Říci vám o ní mohu jenom tolik, že je profesořkou dramaturgie na Státním vzdělávacím středisku v Budapešti a vedoucí divadelního souboru Palládium /který plní funkci jakési "přípravky" na tamější DAMU/.

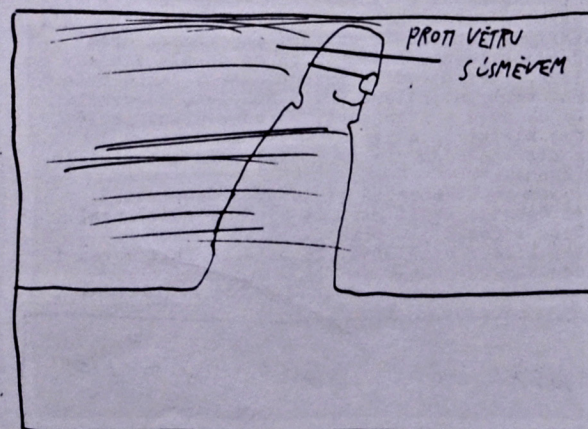
Rozmlouvala Jolana Šopová

ŠIPKAŘ

TRAPNO JAKO ESTETICKÁ KATEGORIE

Rohlík je možná ideální šipkař, ale zcela určitě nikoli ideální představení. Svrbení dlaní směřující k facce nebo vytleskání. Jistě, jistě, jistě můžeme se odvolávat na Tristana Tzaru, Hanse Arpa, Hugo Balla a další apoštoly, můžeme se odvolávat na Cabaret Voltaire, Divadlo DADA E. P. Buriana, můžeme pokřikovat slovo absurdita a tleskat přitom do rytmu abychom přivolali rajčata, leč rajčata je škoda a hlasivek rovněž. Svět 80. let jistě nic neztratil na své absurditě, spíše naopak, ovšem ve světě kde je už prakticky nemožný jakýkoliv skandál, neboť sám tento svět, vládnoucí modus vivendi je skandálem, provokací a absurditou... Rohlík? Ale bylo by dnes asi už zpozdilé malovat krev krví, byt by byla sebeautentičtější. Rohlík je možná skutečně ideální šipkař, ale ideální určitě není porota, která sem toto představení doporučila a dopustila se tak bezděky věci značně kruté a cynické. Absurdita skrytá zvítězila nad absurditou zjevnou.

LIPUS

Zašla za námi níže podepsaná autorka - redaktorka Zpravodaje těsně před ŠP konaného Akademického Brna '88 - a řekla, jestli by mohla něco přispět. Souhlasili jsme a ona přinesla toto:

ZPRÁVA O POULIČNÍM DIVADLE

Pouliční divadlo u nás sice není zcela neznámým pojmem (díky pronikání informací o kulturním dění u našich severních sousedů), rozhodně však není ničím obvyklým, něčím, s čím se počítá. Zatímco v Polsku se i v malých městech konají pravidelné představení, a teď už i festivaly, pouličního divadla, u nás se jen semtam proslychá, že tu či onde někdo něco... Ale protože nemám pocit, že by se jednalo o něco nepatřičného nebo tajného, čtete:

Minulý týden se v rámci Akademického Brna konalo na Zelném rynku pouliční divadlo. V osmi představeních bylo uvedeno pět inscenací.

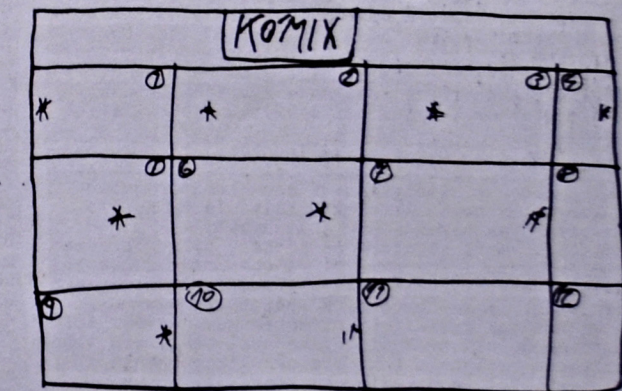
TEATR SNÓW z Gdaňsku (jeden ze tří polských souborů hostujících na festivalu) má s tímto druhem divadla značné zkušenosti. Jejich inscenace jsou vybroušené po formální stránce - ale pozor: masky, chůdy, plivání ohně atd. nejsou pouhými vnějšími efekty na přilákání diváka. Hry mají hlubokou myšlenku čerpající z nejprostších a nejobecnějších lidských témat. Neboť při pouličním divadle je třeba počítat se všemi vrstvami publika a snaha zaujmout každého diváka nemá nic společného s podbízívoostí.

Liberecké DIVADLO RECESE A MÁHODY zaútočilo na bránní kolemdoucích (a posléze přihlížejících) ptákovinou o Vinnetouovi. Nic moc; ale smích je málo? Proč vlastně vymizeli komedianti, kteří právě na tržištích měli vždycky své místo?

Divadlo GRÁTYS se představilo provokativní přednáškou o obraně proti AIDS. Víc říci nemohu, toto představení jsem neviděla. A podle toho, co jsem o něm slyšela, mohu jen litovat.

Společný projekt našich a polských divadel se začal připravovat již na podzimní dílně v Harrachově. Měli jsme možnost sledovat první (a díky přesunu termínu AB 88 i jedinou) inscenaci. Kdybych měla popisovat vnější stránku, řekla bych: na kolik způsobů lze použít noviny, aby každý z nich byl jednoznačný a výmluvný? Představení bylo v nejpřímém slova smyslu angažované a mělo obrovský dopad na diváky. Finanivý pocit z masinérie davu vrcholil v závěru, kdy hoří symbol kultury a lidskosti - text písně vyřešený s balkonu. Přestože význam je tragický, doufám, že v přihlížejících nezlomilo nadějí. Mimo jiné i naději, že se pouliční divadlo přes všechny překážky bude objevovat i u nás.

Tapi - Iva Synáková

ZPRAVODAJ 28. ročníku Šrámkova Pisku //vedoucí redaktor: Josef Chuchma // členové redakce: Josef Brož, Věra Černá, Radek Lipus, Jana Navrátková, Michaela Sedláčková, Jolana Šopová, Zdeněk Tichý, Veronika Tomášková, Petr Žantovský // fotografie: Oldřich Malina // grafická úprava: Rostislav Pospíšil // Redakce otiskne i příspěvky, s jejichž obsahem nesouhlasí // tisk Palcoát, tiskárna VU Písek // náklad 400 kč // povoleno ONV Písek pod č. 3305 - 013/88 // neprodejné . II

□□□ KOMU SE TO NELÍBÍ, AT...

FRÁTELE NELEKEJME NA MNOŽSTVÍ A KVALITU NEHLEDĚME

Honily se mi hlavou myšlenky. Řeknu vám, byl to poklus. O čem? Zda něco napsat do rubriky "KOMU SE TO NELÍBÍ, AT..." V první chvíli mě napadlo větu doplnit ve smyslu, který ukazuje na zbytečnost cokoliv psát. Pak mě ale napadlo další úsloví. - PODLE SEBE SOUDÍM TEBE. Ale redaktoři přece takoví nejsou. Znájí přece MÍRU, tedy ne mého kamaráda Housku, ale mez čili hranici. Je potěšitelné, že nám vyrůstá generace žurnalistů s ostrým perem a tužkou. Naučí se to na amatérech, plivnou na pero a pak vzhůru do profesionálů. Už se těším na ostré, kvalifikované, fundované a hlavně konstruktivní kritiky na divadla, jež mají v mnohém do amatérů daleko. Nemám ani tak na mysli kumšt, jako spíše obětavost a chuť hrát divadlo.

Teď vlastně proč jsem vzal tužku do ruky. Potěšila nás pozornost, jaká byla věnována představení našeho divadelního souboru VJEM. (A to jsme redakci ani nepodplatili.) Už o nás psal někdo, ale nekreslil nikdo. Máme z toho radost. I z připomínek. Ale chtěl bych se malinko projevit. Mám pocit, že i odchozená rozhlasová hra může lidem něco dát. A v našem případě dala i to, o čem jsme ani nevěděli. Kulinařský zážitek z vůně smaženice, zážitek z toho, že na Hungaroringu to jezdí rychleji, než v Písku na mostě, a co víc, štáb civilní obrany si mohl vyzkoušet cvičení po výbuchu yperitové pumy. (K tomu jsme také přispěli.) Pomohli jsme k výletu do dějin agitky pro učiliště. Věřte, že svazácké košile z dob ČSM se jen velmi těžko shánějí. A to jsem bývalý svazácký funkcionář - profík. Na jedno představení zážitků až dost. A to se jednalo pouze o představení hostitelské a takový živý zájem. Nebo ne?

Vratislav Měchura
za sebe i za VJEM

P.S.

Až do vyjití druhého čísla Zpravodaje jsem si myslel, že to co mě učili ve škole o socialistické kritice, že má být náročná, ale konstruktivní, platí i dnes v období přestavby. Nebo se dnes na vysokých školách učí něco jiného? Co vy na to PANI redaktoři? Komu se to nelíbí, at....

~~DISKUSNÍ KLUB~~ DISKUSNÍ KLUB

2. den v diskusním klubu M. Porubjaka

Ve včerejší zprávě z diskusního klubu, vedeného Martinem Porubjakem, uvádí moje kolegyně, že nedošlo k žádným vzednutým sporům, polemikám, a panovala vesměs vzácná shoda. Dnes mohu uvést totéž. Komorní kroužek asi sedmi frekventantů, který se zpočátku sešel, odevzdaně naslouchal. Probíraly se "chronologicky" jednotlivé inscenace včerejší nabídky a byl dán prostor k vyjádření zástupcům jednotlivých souborů.

M. Porubjak v zásadě pozitivně hodnotil "Věrnou lásku", jako průzračnou výpověď historicky konvenčního tématu, které z hlediska naší současnosti zdaleka tak konvenční není. Zkrátka - "divadlo by nemělo zobrazovat jen neradostnou skutečnost, ale může produkovat i sen". Jednoznačně záporně byla hodnocena produkce ostravského Aureka. Nejen proto, že autoři drasticky zploštili zajímavou prózu A. Berkové, ale výhrady byly i ke koncepci a způsobu zpracování. Byl to zážitek kolektivní divácké nudy. Osvěžujícím dojmem zapůsobil českolipský Henryk. Na adresu tohoto divadla vyllynulo i z řady několik pochvalných vět. Jako: "Je to divadlo, na které jsem čekal... řehtal jsem se jako kůň, a o to jde, ne?..." Zpochybňoval se snad jen kabaretní rámec a lacinost některých vtipů. Nejzajímavější byla řeč o Ananasu. No, řeč! Spíu dialog mezi M. Porubjakem a Jaroslavem Šimákem Ludvíkem, během něhož dorazili do klubu i další členové Ochotnického kroužku. Nedebatovalo se o tom, co bylo špatné a co lepší, ale o tématech, o generačních postojích, o magii bizarnosti, o zážitku jako takovém. Bohužel diskuse byla kritická. Ale asi tak dlouhá jak to úroveň komunikace mezi frekventy dovolovala.

Jana Návrátová

Na diskusi u Z. Potužila dnes byli přítomni zástupci všech souborů, které jsme včera viděli, takže rozprava byla obohacena i o názory ze strany tvůrců. Z debaty k jednotlivým představením se snažím vybrat vždy hlavní problém, kterým jsme se zabývali. Věrná láska: Herci hráli "to největší drama, tu největší lásku", ale s takovou vážností, pietou k tématu, až patosem a ještě v monotónní poloze, že asi zde ležely problémy, proč jejich snaha o výpověď nenašla odezvu v publiku. Oceněny byly určité režijní nápady /flétny, kontrastvltlo/ a především fakt, že nešlo o exhibici a kalkulaci.

Myju-li tě: Výtky /i ze strany autorky předlohy/ se týkaly pietního zacházení s textem, neadekvátního provedení do dramatické podoby a v souvislosti s tím i minimálního a většinou nefunkčního užití divadelních prostředků.

Henryk: Většina z nás /až na jedno zcela zamítavé stanovisko/ byla spokojena, dobře se pobavila a z představení si odnesla příjemný pocit; chváleny byly hlavně výkony herců, jejich spontánnost a především souhra. Přes toto kladné hodnocení se však někteří obávali, že jim po určité době vymizí konkrétní momenty a zůstane jen ten fajn pocit.

Ananas: Snad všem se představení líbilo, i když jsme byli téměř neschopni pojmenovat, o čem bylo. Shodli jsme se, že každý si mohl v řadě věcí dosadit to své, takže pak nevedilo, že ne vždy jsme chápali souvislosti a dobře se orientovali.

Rozvinuly se dvě debaty - první vyšla z názoru několika lidí, kteří měli pocit určité suverenity a přílišného sebevědomí ze strany tvůrců. Tvůrci to popírali.

Nakonec v souvislosti s výpravou a náklady na ni se povídalo o vztahu amatérů ke svým zřizovatelům, finančním a jiných obtížích a uvažovalo se o možnosti či nemožnosti profesionalizace amatérského souboru. Po této výměně zkušeností byl dnešní klub ukončen.

/vt/

Diskusní klub č. 2 - den druhý

V diskusním klubu č. 2 /lektor Jan Večral/ se dnes počet účastníků oproti včerejšku poněkud rozrostl. Přesto se diskuse zpočátku nemohla rozjet, první inscenace /Věrná láska - Radost Strakonice a Myju-li tě - Aureko Ostrava/ pro ni nebyly dostatečně podnětné, navíc většina z nás pocitovala absenci ranní kávy.

U inscenace Věrná láska byla oceněna především čistota a upřímnost autorské výpovědi, někteří poukázali na problematiku hereckého ztvárnění tématu. Z včerejšího představení souboru Aureko jsme si odnesli vzácně shodný dojem, hovořilo se o problému dramatizace povídek A. Berkové, který vyústil až k otázce etické stránky zpracování cizích námětů.

Debata se rozproudila až když přišla na přetřes zbývající /a lepší/ představení včerejšího dne. O inscenaci Henryk /DK Jirásek/ se mluvilo i v souvislostech s jejich starší inscenací Jak se vám líbí; diskutující nadhodili otázku, zda toto představení poskytuje divákovi jen zábavu nebo i širší zamýšlení.

Polemika se nejvíce vyhrotila u inscenace Ananas /Ochotnický kroužek Brno/, ukázalo se že jsou zde i rozdíly v generačním vnímání inscenace. Kromě hlasů pochvalných až nadšených se ozvaly i hlasy kritické, kterým vadila povrchnost, s jakou byla ukázána realita přelomu 50. a 60. let, očekávali hlubší výpověď o této době. Na dokreslení ještě některé kladné ohlasy:

"Jsem strašně ráda, že to vzniklo, že to existuje, ten Ananas."

"Měl jsem pocit strašně příjemný drásavosti."

"To je divadlo kvůli kterému bych se odstěhoval do Brna a nosil jim praktikáblý."

"Hrozná síla z nich číší. Ta síla to je zároveň i naděje."

Michaela Sedláčková

ORIGINÁL ZABAVEN AUTOCENZUROU GRAFIKA